

Arrest

nr. 322 253 van 24 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 2 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 27 september 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 oktober 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en op (...) 1959 te Talkha (Egypte) geboren te zijn. U bent soenitisch moslim en etnisch Arabier. In Egypte hebt u altijd in Talkha gewoond. U hebt er lager onderwijs

gevolgd en werd later opgeleid tot glaswerker. U geeft aan getrouwd te zijn met Z. I. M., zij bevindt zich in Talkha. Toen zij ziek werd – ze lijdt aan astma – en u niet meer afdoende voor haar kon voorzien begon het slecht te gaan tussen jullie. Ze zette u aan de deur. Uw drie kinderen wonen bij haar, in Talkha.

U verliet Egypte in 2010 om in Italië te gaan werken. Tijdens uw jaren in Italië keerde u af en toe terug naar Egypte, ongeveer in 2015 voor het laatst. In Italië vroeg u nooit internationale bescherming aan. U had wel een verblijfsvergunning op basis van werk, maar deze is vervallen. U zou geen nieuwe kunnen krijgen.

U wilde naar België komen omdat u hoorde dat het een fijn land was met veel beweging en werk. De lonen liggen hier redelijk hoog. U kwam in 2017 in België aan en bent hier ziek geworden. U kreeg last van een hartaandoening, suikerziekte, hypertensie en een leverprobleem. U werd vijftien dagen lang in het ziekenhuis opgenomen. Na die periode in het ziekenhuis hebt u hier vier jaar gewerkt. U bent naar België gekomen om te werken, niet om internationale bescherming aan te vragen. Na die vier jaar kende u een ongeluk. U kwam ten val en brak daarbij uw been. U werd verzorgd in het ziekenhuis, men plaatste stukken metaal in uw been. Hierdoor kan u niet meer werken, hoewel u aanvankelijk wel nog probeerde. U bent vanaf dat moment beginnen rondzwerven, sliep soms bij kennissen maar het werd uiteindelijk moeilijk om uw plan te trekken. Uiteindelijk besloot u internationale bescherming aan te vragen om een slaapplek te hebben. Op 25 augustus 2022 diende u bij de Belgische asielinstanties een verzoek om internationale bescherming in.

U kunt niet terug naar Egypte omdat u daar geen onderdak zou hebben maar vreest anders niets bij terugkeer.

Ter staving van uw verzoek legt u medische documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen (DVZ, vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ & CGVS, p. 2) en uit het feit dat u op uw persoonlijk onderhoud verscheen met een steunkruk bleek immers dat u bepaalde procedurele noden hebt. U moest regelmatig naar toilet kunnen, u was moeilijk te been en u diende genoeg water te drinken. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd een interviewlokaal gekozen dat zo dicht mogelijk bij de liften en bij de toiletten was; u had water bij; er werd u gezegd dat u op elk moment het persoonlijk onderhoud mocht onderbreken als u een probleem had, dat u een pauze kon vragen en op elk moment naar toilet kon gaan (CGVS, p. 2); ook later in het interview werd u eraan herinnerd op elk moment naar toilet te mogen gaan (CGVS, p. 6, punt 54). Het persoonlijk onderhoud verliep uiteindelijk zonder problemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart in 2010 te zijn vertrokken uit uw land van herkomst om in Italië te gaan werken. Tot ongeveer 2015 keerde u af en toe nog terug naar Egypte, maar sindsdien bent u er niet meer geweest (CGVS, p. 4, punt 25-28). U kwam uiteindelijk in 2017 in België terecht (CGVS, p. 7, punt 71) zonder de bedoeling hier internationale bescherming aan te vragen, u wilde hier komen werken (CGVS, p. 7, punt 72). Toen het moeilijk begon te worden om uw plan te trekken diende u een asielaanvraag in om een slaapplek te hebben (CGVS, p. 7, punt 73). U kunt niet terug naar Egypte omdat u daar op straat zou moeten slapen, u bent een oude man (CGVS, p. 8, punt 75-76).

Vooreerst dient dus opgemerkt te worden dat u bij aankomst in België – in 2017 (CGVS, p. 7, punt 71) – niet meteen een verzoek om internationale bescherming indiende. U geeft integendeel aan dat dit net niet de bedoeling was, u wilde hier komen werken (CGVS, p. 7, punt 72). Pas in augustus 2022 (bijlage 26), en enkel omdat u een slaapplek nodig had (CGVS, p. 7, punt 73), verzocht u de Belgische asielinstanties om internationale bescherming. De door u aangemeten houding getuigt dan ook niet van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de criteria van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker die nood heeft aan internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient bij de bevoegde asielinstanties. Dat u louter om een slaapplek te hebben een verzoek om internationale bescherming indiende maakt dat verzoek bovendien zuiver opportunistisch.

Voorts blijkt u ten aanzien van Egypte geen vrees te koesteren die als een gegronde vrees voor vervolging of als een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de respectievelijke definities, gekwalificeerd zou kunnen worden. U geeft aan niet terug te kunnen naar Egypte omdat er geen plek meer is voor u. U zou er op straat moeten slapen en rondzwerven. U bent een oude man (CGVS, p. 8, punt 75). Dergelijke motieven ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie van Genève, noch vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Los daarvan kan het CGVS opmerken dat u verschillende broers en zussen hebt in Egypte, zij hebben er trouwens werk (CGVS, p. 5, punt 46-47). Uw echtgenote zette u aan de deur, u suggereert niet meer bij haar terecht te kunnen maar hebt wel nog contact met uw kinderen (CGVS, p. 5-6, punt 49-50). Naast uw dichtste familieleden geeft u aan een grote familie te hebben met wie u weliswaar minder te maken hebt. Zij zijn allemaal ambtenaren en bedienden (CGVS, p. 5, punt 48). Het CGVS acht het in elk geval weinig waarschijnlijk dat iemand met een familiaal netwerk als dat van uw, die ruim veertig jaar onafgebroken in Egypte heeft doorgebracht (DVZ, verklaring DVZ, vraag 4 en 10) helemaal nergens terecht zou kunnen.

Gevraagd of u nog iets vreest ten aanzien van Egypte antwoordt u negatief (CGVS, p. 8, punt 76-77).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. U legt enkel medische attesten neer die eventueel uw gezondheidstoestand kunnen staven. Deze noopt niet tot een andere beoordeling.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021) of blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2020 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker repliceert dat het best belangrijk is te noteren dat verweerder erkent dat hij bijzondere procedurele noden heeft en dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Verzoeker meent dat het dan ook aan de orde is voor zijn advocaat om de elementen van zijn kwetsbaarheid eerst op autonome wijze te kunnen nagaan en te onderzoeken, met name zijn fysieke en psychische toestand aangezien er aanwijzingen zijn voor een zekere verwardheid, temeer daar zijn advocaat slechts zeer recent werd aangesteld en nog geen duidelijke inschatting heeft kunnen maken van alle pertinente elementen. Verzoeker betoogt dat het er sterk op lijkt dat hij klaarblijkelijk erg beperkt en verward overkomt en niet in staat is geweest om tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dat minder dan één uur heeft geduurd, tot de kern van zijn eigenlijke problemen te komen en dat verweerder daarom misschien toch te voorbarig tot het besluit is gekomen dat er geen verband is met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat zonder verweerder iets te verwijten zijn advocaat toch meent dat er nood is aan een bijkomende tijdspanne om één en ander duidelijker in kaart te brengen. Tot slot stipt verzoeker kort artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan.

2.2. Stukken

Op 4 februari 2025 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de *COI Focus Egypte. Veiligheidssituatie* van 7 oktober 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1

van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Uit uw verklaringen (DVZ, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ & CGVS, p. 2) en uit het feit dat u op uw persoonlijk onderhoud verscheen met een steunkruk bleek immers dat u bepaalde procedurele noden hebt. U moest regelmatig naar toilet kunnen, u was moeilijk te been en u diende genoeg water te drinken. Om

hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd een interviewlokaal gekozen dat zo dicht mogelijk bij de liften en bij de toiletten was; u had water bij; er werd u gezegd dat u op elk moment het persoonlijk onderhoud mocht onderbreken als u een probleem had, dat u een pauze kon vragen en op elk moment naar toilet kon gaan (CGVS, p. 2); ook later in het interview werd u eraan herinnerd op elk moment naar toilet te mogen gaan (CGVS, p. 6, punt 54). Het persoonlijk onderhoud verliep uiteindelijk zonder problemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker brengt met de benadrukking van zijn bijzondere procedurele noden, kwetsbaar profiel, fysieke en psychische toestand en de bewering van zijn advocaat dat hij erg beperkt en verward overkomt geenszins dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terecht bevindingen.

Immers wijst de Raad er vooreerst op dat verweerder reeds rekening heeft gehouden met verzoekers medische toestand en verzoeker wel degelijk passende steunmaatregelen werden verleend. Voorts moet aangestipt worden dat verzoeker geenszins eerder, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) noch tijdens het persoonlijk onderhoud, gewag maakte van andere (psychische) problemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ van 21 oktober 2022; Verklaring DVZ van 21 oktober 2022, p. 11, vraag 29; persoonlijk onderhoud van 27 september 2024, p. 8).

In casu liggen evenmin stukken voor ter staving van psychische problemen waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond.

Bijgevolg kan geenszins blijken dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen, te meer gelet op de steunmaatregelen die werden verleend wegens zijn fysieke gezondheidstoestand.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Egypte terecht te komen in een precare socio-economische toestand en wijst op zijn medische problemen.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Egypte een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) vooreerst opgemerkt dient te worden dat verzoeker bij aankomst in België, in 2017 niet meteen een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker geeft integendeel aan dat dit net niet de bedoeling was, hij wilde hier komen werken. Pas in augustus 2022 en enkel omdat hij een slaapplek nodig had, verzocht verzoeker de Belgische asielinstanties om internationale bescherming. De door verzoeker aangemeten houding getuigt dan ook niet van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de criteria van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker die nood heeft aan internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient bij de bevoegde asielinstanties. Dat verzoeker louter om een slaapplek te hebben een verzoek om internationale bescherming indiende maakt dat verzoek bovendien zuiver opportunistisch;

ii) voorts verzoeker ten aanzien van Egypte geen vrees blijkt te koesteren die als een gegronde vrees voor vervolging of als een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de respectievelijke definities, gekwalificeerd zou kunnen worden. Verzoeker geeft aan niet terug te kunnen naar Egypte omdat er geen plek meer is voor hem. Verzoeker zou er op straat moeten slapen en rondzwerven. Hij is een oude man. Dergelijke motieven ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie van Genève, noch vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Los daarvan kan het CGVS opmerken dat verzoeker verschillende broers en zussen heeft in Egypte, zij hebben er trouwens werk. Verzoekers echtgenote zette hem aan de deur, hij suggereert niet meer bij haar terecht te kunnen maar heeft wel nog contact met zijn kinderen. Naast zijn dichtste familieleden geeft verzoeker aan een grote familie te hebben met wie hij weliswaar minder te maken heeft. Zij zijn allemaal ambtenaren en bedienden. Het CGVS acht het in elk geval weinig waarschijnlijk dat iemand met een familiaal netwerk als dat van verzoeker, die ruim veertig jaar onafgebroken in Egypte heeft doorgebracht helemaal nergens terecht zou kunnen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker zijn kwetsbaar profiel benadrukt, stelt de Raad in dit verband vast dat de aangevoerde medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van de aangevoerde symptomen en zijn diagnose zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczgd of opzettelijk worden geweigerd.

Hierbij stipt de Raad aan dat verzoeker beschikt over een familiaal netwerk in Egypte alwaar zijn echtgenote, gehuwde dochter, twee zonen waarvan één zoon werkzaam is voor het leger, zus en drie broers die werkzaam zijn als bedienden en ambtenaren, in Egypte verblijven en hij nog contact heeft met zijn kinderen (Verklaring DVZ van 21 oktober 2022, p. 7- 9; persoonlijk onderhoud van 27 september 2024, p. 4- 5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat de burens bijdrages leverden om de medische kosten van zijn echtgenote te dekken (persoonlijk onderhoud, p. 6). Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.2. De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

2.3.5.3. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Egypte en de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de analyse van verweerder in de bestreden beslissing en geactualiseerd middels diens aanvullende nota in het licht van de beschikbare objectieve landeninformatie door de Raad overgenomen.

Op basis van het geheel van de voorliggende informatie kan samen met de commissaris-generaal geoordeeld worden dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld, waardoor de gebeurlijke confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de "hoe de veiligheidssituatie zal evolueren, gelet op de toenemende spanningen in het Midden-Oosten, en met name Egypte" geenszins pertinente elementen of andersluidende objectieve informatie bij in het kader van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet waaruit kan blijken dat de middels de aanvullende nota verder geactualiseerde inlichtingen waarop verweerdens analyse is gebaseerd, niet actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan

weerleggen of in een ander daglicht stellen. De Raad benadrukt hierbij dat er een actuele beoordeling dient gemaakt te worden van de nood aan internationale bescherming en de verwijzing naar de ontwikkeling van verdere politieke spanningen in het Midden-Oosten op heden onvoldoende is om te besluiten dat er heden in Egypte daadwerkelijk een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger impliceert in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU